

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)
Η ΑΥΟ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

κρίση γ' αυτή το πρώτο έρωτικό πάθος της νεότητος του και αισθανόταν πως την άγασσε πολύ περισσότερο από τότε, άν και στο μεταξύ είχαν περάσει τόσα χρόνια και θαρρούσε πως την είχε λησμονήσει...

Ένώ λοιπόν ήταν βυθισμένος σ' αυτές τις γλυκές και θλιβερές μαζί σκέψεις, ακριβέ ο έμπρόθετός του, χωρίς να χτυπήσει καθόλου την πόρτα, κάι τού είπε :

— Έξοχότατε, αυτή τη στιγμή πληροφορήθηκα μιά είδηση που είνε πολύ ενδιαφέρουσα για σας. 'Ο αδελφός σας Φραγκίσκος βρίσκεται στο Παρίσι!

— 'Ο Έρρίκος έγινε κάτοχος...
Είσα βέβαιος πως είν' αλήθεια; φώτιρε ο Έρρίκος έντρομος.

Βεβαιότατος, κύριε.
— Πολύ καλά. Άγρησε με μόνον.

Καί σηκώθηκε άμέσως γ' άρχισε να διασχίζει με μεγάλα βήματα την αίθουσα.

— 'Ο Φραγκίσκος βρίσκεται στο Παρίσι... ηρώτησε με φόβο. 'Ω, απάνταμα πως αυτή τη φορά δεν θα μπερδέσω ή αποψέλω τη συνάντησή του... Τού χάσαν επί δεκάξη δόξαρη χρόνια άποψέγαμε ο ένας τόν άλλον... 'Ο, τι είνε τραγωδία άπ' τη μοίρα γιά να γίνη, θά γίνη!...

Γιά μιά στιγμή σταμάτησε και προσπάθησε να βηί γιά ποιά λόγο φοβάταν τόσο πολύ τόν ερχομό τού αδελφού του.

— Άν ήμουν μόνος μου, σκέφτηκε, θά τόν περιμένα άπάραχος, θά έστενδα μάλιστα έγω ο ίδιος τόν συναντήσω, για να τελειώσουμε τούς λογαριαμούς μας. Τώρα όμως έχω δώ ζηνή που άναπό περισσότερο άπο καμειτή και δεν θέλω να τη βηί. 'Οχι, όχι, με κανένα τρόπο δεν θέλω να την γνωρίσω πάλι. Μά τι να την χάσω; Ποιά να την αφήνω; Πώς να την άσφαλίσω;

Καί λέγοντας τά λόγια αυτά, βηματίσε προς όλη τις διεθνήσεις του δουκιένου σάν τρελλός... Κατόπι όμως τού μέτρο που φωτισήκε από μιά ζαρκινη σκέψη και στά χείλη του φάνηκε ένα άλαστο χαμόγελο. Καί, χωρίς να χάση καιρό, διεθνήθηκε άμέσως προς τού δικαίωμα, όπου ήμειναν κλεισμένοι ή Άνναπέλλα ντέ Πιέν και ή Λουίζα.

Η δύο γυναίκες ήσαν ή μιά κοντά στην άλλη και μόλις τόν είδαν, ήσαν κάτοχος άπ' τού φόβου τού ή ήμειναν άσάλευτες στ' όμοι τους, σάν νάχαν μπροστά τους ένα φοβερό θηρίο.

— 'Ο Έρρίκος κάτταξε πρώτη την Άνναπέλλα κ' είδε πως ήταν άόμοια όμοια, σάν να μην την είχε αλλάξει καθόλου ο χρόνος. Προχώρησε ένα βήμα άόμοια, έκλεισε πίσω την πόρτα και, γυρίζοντας προς την αγκυλωτή μητέρα, της είπε :

— Μή άναγνωρίζετε, κυρία;

— Η Άνναπέλλα στάθηκε σάν προσηύχτη μπροστά στην κόρη της και, κατάνοητός τον με άγανακτική, τού απάντησε :

— Πώς τολμάτε να παρουσιαστήτε μπροστά σ' αυτή την κόρη;

— Που βρίζετε τού θάρρος να μιλάτε μπροστά της;...

— Έξω μου καταλαβάνω έγω είνε, ότι με άναγνωρίζετε, έξω κολούθησε με οραστατικό ύψος ο Έρρίκος. Κι' αυτό τού γεγονός μ' εύχαριστεί, γιατί άποδειχνη πως στό μεταξύ δεν έγέρασα τόσο πολύ, όσο φανταζότανε κάποιος Παριιανιά, που τόν ξέρετε πολύ καλά...

— Η Λουίζα άφησε μιά κραγιή οραστατική και σέλασε τού πρόσωπό της με τά χέρια της.

— Η Άνναπέλλα όμως, σπρωγμένη άπ' τού μητρικό φίλτρο, δέληστηκε με θάρρος και τού είπε :

— Κάνετε πολύ άσχημα, κύριε, να ξαναφέρνετε στό νοή της κό-

ρης μου μιά άνάμνηση τόσο σκληρή... Η τελευταία άναμνηση που διατρέξατε, ήταν να παραβάσετε την ήσυχία μας... Σας βρίζωμαι ό- μως, ότι άν και μιά έκλεισατε δύο μισά, είμα άποασισμένη να μην έπιτρέπω στην κόρη μου να μιάη τις άτιμες πράξεις σας!...

— 'Ο Έρρίκος ήταν έτοιμος να ξολώσει π' έρωτικές και σ' άπει- λές, άλλα σπρωχθήθηκε.

— Ναι, είπε, κοιτώντας τού κεφάλι του. Σας βρίζωμαι την ίδια, απαράλλαχτη όμοια σας θεώμα στα νεύρα σας... Κάθε φορά που αντίκρισα τού βλέμμα σας, δεν είδα μέσα τον πατή τόν φόβο και τού μίσος. Έτσι και τώρα... Έπειδή όμως σήμερα πρόκειται να μιά μέλισσα γιά ποδάρη ήτηματα, παρακαλώ την κόρη σας να μιά ή- ήρη μόνος γιά λίγες στιγμές!...

— Η Λουίζα κροστήθηκε με λαχάρια άπ' τού λαλή της μητέρας της και φώναξε :

— Μητέρα!... Μητέρα, δεν θά σ' άφήσω ποτέ μόνη! Δεν θέλω να λείπησθε από στιγμή από κοντά μου!...

— 'Ο Έρρίκος σκέφτηκε να καταιόγη στην βία, δολάζοντας ν' απομνησταν τις δύο γυναίκες. Άντελήγη όμως πως ή άπόφασή τους ήταν αμετάλητη και τού θάρρους τους άκόληθη κ' έφανε προτιμώ- τερο να παρατήρη από τού σκεδύ του.

— Τι φοβάστε; πρόσθεσε σέ λίγο με φωνή άπειρητική, που προ- σπαθούσε να την κόρη μάλλον έκτετατική. Άν ήθελα να σας χωρί- σουν άπ' την κόρη σας, μπορούσα να τού κάνω περιφάνια, άλλα δεν ήθελα. Άδιαφορο γιά όσα λέτε και σκέφτεστε γιά μένα, κ' αυτό σας τού λέω με κάθε εύκαρινία. Ναι, τού φολούω, φάνηρα κακό και μίμος άπειναντι σας, κ' ίσως θά γίνω άόμοια περισσότερο, άλλ' αυτό τού κάνω μόνο να μόνω γυετή είμα σταθερός στό αισθηματά μου. Δεν μπορώ κ' έκείνους τούς άγχιους που παρωτύνε τις γυναί- κες των και φρέγουν.

Μιά κραγιή φρίκης και άγανακτήσεως βγήκε άπ' τού στήθι της Άνναπέλλας.

— Άδελφ, τού φώναξε, όδλιε! Άν έφυγε ο Φραγκίσκος από κοντά μου, έφυγε έξ αιτίας της άσχημής και προτιμώστης σκευφαντίας σου... Η έντοχία μιά καταιόγη μόνω και μόνω άπ' τού ένδεικτικό διαγογιή σου... Μάθε όμως ότι ο Φραγκίσκος, άν και βρίσκεται μακριά μου, με σπυτοιει κ' έγω έπισσε τόν αγάτο παντοεινά!

— Η Άνναπέλλα, λέγοντας τά λόγια αυτά, κατε- λήθη από ληρωτός.

— Μητέρα, μητέρα! Μην κλαίς... Απτήσου με!... της φώναξε ή Λουίζα, προσπαθώντας να την παρηγορήσει.

— Ναι, κατατητή μου κόρη, αποκήριξε ή μη- τέρα. Έσύ είσαι ή παρηγορία μου, έσύ μου δίνας θάρρος γιά τή ζωή κ' έσύ μου θυμίζεις πως αυτό τού θηριο δεν μου την έπηρε κατ' όλοκληριαν.

— 'Ο Έρρίκος άκουσε τά λόγια αυτά κ' ένόητα- ξε μ' άγανακτική τις δύο γυναίκες. Τώρα κατα- λάβαινε τή σφάλμα είχε διατρέξει που δεν χώρισε τή μητέρα από την κόρη.

Κατάλαβε άόμοια πως τά λόγια του δεν θά- φρεναν κανένα αποτέλεσμα και τός γιά να πετύ- χη τού σκοπό του, δεν τού ήκανε πάλι τίποτε άλλο άπ' τή βία. Γι' αυτό, άπτερο' από μιά μικρή σκέψη, είπε στην Άνναπέλλα :

— Πολύ καλά, κυρία. Άργότερα θά μετανιω- σετε ίσως γιά τά λόγια σας και θά με δικαιω- ήσετε όταν μάθετε από ποιόν κίνδυνος σας έσοσα. Προς τού παρόν άρζει να μάθετε πως δεν μπο- ρείτε πάλι να μένετε σ' αυτό τού σπίτι, γιατί σας άπειλει ο ίδιος κίνδυνος που σας άπειλοσε και στην όδον Άγιοι Δουκιένου. Γι' αυτό θά λάβετε τόν κόπο να έτοι- μασητε. 'Υστερ' από μιά ώρα θάση ένα άμάρι γιά να σας πάρη και να σας μεταφέρη σ' ένα σπίτι, όπου θάστε άσφαλισμένη. Χαί- ρετε, κυρία!

Μιά κραγιή άπειρίγραπτης χαράς βγήκε τότε από τά χείλη της Άνναπέλλας.

— Άλλ' ο ποιηρός Έρρίκος ντέ Μονμορανού μάντεψε τή σκέψη της και πρόσθεσε άμέσως :

— Μάθετε, κυρία μου, ότι κάθε άπόπειρα φυγής ή ή παραμυρ- ωτερη κραγιή σας θά γίνη άφορη σφοδρού κίνδυνου γιά την κόρη σας!...

— Όταν όμως βγήκε έξω φθόρισε τού σκεδύ του :

— 'Οχι, όχι... Άς αναβάλω τού σκεδύ μου. Δεν είν' άόμοια κακόφ. Καί πραγματικά, γιά πολλές ήμέρες έπειτα, ο Έρρίκος δεν τολ- μισε να ένοχλήση την Άνναπέλλα.

Μιά μέρα έστερ' από την τραγιή συνάντησή της Άνναπέλλας ντέ Πιέν και τού Έρρίκου Μονμορανού, ο τελευταίος βγήκε άπ' τού σπίτι του κατά τις έφτά τού βράδυ, άφου πήρε τού μανδύα του και τού

— 'Ο αδελφός σας Φραγκίσκος βρίσκεται στο Παρίσι, είπε στον Έρρίκο ο δηρζέτης του...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΥΣΣΕ

Μένος σ' ένα ήσυχο και γαλήνιο σπιτάκι. Ή νέα νοικήρισα. Άρρωστη κι έτοιμηάνατη. Όπου ο ποιητής αφηνιάζει. Τό πιάνο. Ή εύλογια της κ. Κολέν. Έν άναμενή. Τό υπέρκοχο παίξιμο της άγνωστης νέας. Ο Μυσσέ έν έκστάσει. Ή τελευταίες ήμέρες του ποιητού. Μιά περίεργη σύμπτωση. Τό παίξιμο της νεκρής. Πώς ξεψύχησε ο Μυσσέ.

Ο Άλφρεδός ντέ Μυσσέ, ο γλυκύτατος ποιητής τόσοσ άρμονικών ποιημάτων, κατοικούσε στα τελευταία χρόνια της ζωής του, σε μία άποψη και ήσυχη συνοικία, μόν έχοντας κοντά του παρά την ολονομία του την Κολέν, ή οποία τον περιποιήθηκε μέχρι τέλους με μοναδική άφοσίωση.

Μιά μέρα, ένα χρόνο πρό του θανάτου του ποιητού, ή οικονομός μπήκε στο δωμάτιό του και του άνήγγειλε ότι είχε έρθει κι έγκαταστάσει στο ίδιο σπίτι, στο επάνω πάτωμα, μία νέα νοικήρισα, όμοια, αλλά λευκή σαν άγάλα. Είχε πληροφρηθεί άκόμα ή κυρά Κολέν, πως ή καινούργια συνοικία τους βοισκόταν στο τελευταίο στάδιο της φθίσεως. Ή τελευταία αυτή πληροφρία έκανε τον Μυσσέ να αναπαύη την άγνωστη συνοικία του, ή οποία ήταν επιπλέον πολύ ήσυχη, δέν έκανε καθόλου θόρυβο και δέν ενχιζόσε ούτε στο παραμικρό τον ευερέθειστο ποιητή, ο όποιος είχε καταφέρει στο σπίτι αυτό χάρι ήσυχίας.

Ο Μυσσέ είχε λημονήρη σχεδόν την αισιολή και διακριτική αυτή έπαρση. Όταν μία μέρα γύρισε γεμάτος έζαρη στην κατοικία του.

—Σας είδατο, είπε στην οικονομία του, ότι άπογε δέν βήαθη έδώ ούτε για φαί, ούτε για ύπνο. Θα πάω σε κανένα ξενοδοχείο. Και τό καλύτερο είναι να άδειάσω τό διατεριμά μου και να ζήτήσωμε άλλο κατοικία. Δέν υπάρχει άλλος τρόπος σωτηρίας...

Ή οικονομός άκούγοντάς τον έβρισε κατάπληκτη, μη μπορώντας να καταλάβη τί του είχε συμβεί.

Τι είχε συμβεί πράγματι; Άπίστευτα. Καθώς ο Μυσσέ κατέβαινε τη σκάλα, είδε μερικούς άνθρώπους ν' ανεβάζον ένα πιάνο, τό όποιο προοριζότανε για τη νέα του επάνω κατοικία.

Ο ποιητής, μόλις αντίκρισε τό μουσικό αυτό όργανο, κατελήφθη από φόβη. Τό σπίτι του, τό τόσο γαλήνιο ως τότε, θα μεταβαλλόταν πάλι σε κόλαση.

—Υψιστε Θεέ! φώναξε ο Μυσσέ. Δέν θα ζω πάλι ήσυχία... Διαρκώς θα γρατζουνίζον άποπών μου και θα μου σημάσουν στο τέλος τό μυαλό... Ο Άναγκασιώ νά διακόψω τις μελέτες μου, θα πάω να γράφω καί φάμα ίσοχειρίας τών μουσικών ιδιοτροπιών αυτής της φοβερής μέγαιρας...

Ή Κολέν, βλέποντας τό Μυσσέ τόσο πολύ καταβεβλημένο, με τό πιστοσύνιού τό ένα του χέρι και τό καπέλλο στο άλλο, όρχον, έλεινε κι έτοιμο να φύγη, κατέρριψε στη συνθησμένη της εύλογια για νά τον καταρρανή.

—Μά, κύριε, αυτό πού κάνετε είναι τρέλα, του είπε. Είνε ντροπή να τρέξεσθε εις φρήνη μπροστά σε μία άπειλή, ή οποία κατά πάναν πιθανότητα δέν θα πραγματοποιηθή. Πολλοί κωβαλοΐν στα σπίτια τους πιάνο, από συνήθεια ή για πολυτέλεια, αλλά οι περισσότεροι δέν τά μεταχειρίζονται. Άλλοστε, ή γυναίκα αυτή είναι άρρωστη και δέν θαχη όρεξη για να παίξη. Έν πάρη περιτώσει, άς περιμένουμε πρώτα ν' άρχισή κι έπειτα έχοιμε καιρό για να φύγομε.

Ο Μυσσέ έλεισθη έτσι και δέν ζήτησε να βρη άλλο σπίτι. Πέρασαν, μάλιστα, αρκετές μέρες, κατά τις όποιες τό πιάνο έξακολούθησε

μαχαίρι του, και τράθηξε κατ' ευθείαν στην όδόν Άσπίας, στο σπίτι της Άλίκης ντέ Λουξ. Χτύπησε την πόρτα, άλλ' άργησαν να του άπανησουν. Τέλος πάντων άκουσε τό βήμα της γρηάς Λαύρας και την έφώναξε με τ' όνομά της.

—Σεις είστε, έξοχοτατε; φώναξε ή Λαύρα, διατάζοντας άκόμα ν' άνοιξη.

—Ναι, έγώ... Σου φαίνεται παράξενο...

—Μα βέβαια... Είν' ένας χρόνος τώρα πού δέν σάς είδαμε...

—Θέλω να ίδω την Άλίκη! Είν' άνάγκη να της μιλήσω για κάτι σπουδαίο.

—Δέν είναι στο Παρίσι...

—Έλα δά, άφησε τ' άσπεία... Έδώ και μία βδομάδα γινόνταν λόγος στην άλλη για τόν γυρισμό της...

—Ναι, γύρισε, μα ξαναφύγε... (Άκολουθε)

να μένη βουβό, προς μεγάλη χαρά του νεοφροσάτου και ιδιοτρόπου ποιητού.

—Έξαμα, όμως, μία μέρα, ο Μυσσέ άκουσε ένα μουσικό φθόγγο και άνατινάχτηκε έντρομος. Άρταξε τό πιστοσύνι και τό καπέλλο του και όρμησε προς την πόρτα. Άλλά μόλις έφτασε εκεί, στάθηκε σαν καρφομένος, έχοντας τευτωμένα τ' αυτιά του και άπολαμβάνοντας ήδονικά κάθε ήχο πουφτανε από πάνω. Σιγά-σιγά έπειτα, πατώντας στην άκρη τών ποδιών του, ξαναπατήσε στο δωμάτιό του άφοπλισμένος από τό γοητεία της μουσικής.

Άπίθωσε τό καπέλλο του στο τραπέζι, στήριξε τό μέτωπό του πάνω στη στρουγγιλή λαβή του πιστοσυνίου του κι έγενε στην ολονομία του, πού τόν άκολουθούσε με άμνηγία, να καθήση και ν' άκούση.

—Είνε έξοχο! φώναξε ένθουσιασμένος ο ποιητής, έννοδοντας τό μουσικό κομμάτι.

—Ναι, αλλά κάπως μελαγχολικό, είπε ή κ. Κολέν.

—Είνε άριστοέργημα! άπέμεινε ο ποιητής.

Και έβρισε εκεί άκίνητος, χωρίς να σκεψη καθόλου, άκούγοντας τη βροχή τών κροσταλλένων ήχων της μουσικής πού έπεφταν απάνω στο σποτιστικό μέτωπό του και τό φρόσισμα.

Σε λίγο δέ όταν πήγε για να τόν έπισκεπή ο ποιητής Γκαϊνγκερ, ο άφοσιωμένος του φίλος, τόν βοήσε άκόμα βυθισμένο στην ίδια έκστάση.

Ο Μυσσέ φανόταν έντελώς μεταμορφωμένος. Τόσο πολύ τόν είχε συγκινήσει τό παίξιμο της άγνωστης γεϊτοσασάς του.

—Άν παΐξη συχνά έτσι, είπε, θα μένω πάντα κλεισμένος έδώ για να την άκούω...

Και πραγματικά, από αυτή την ήμέρα, πού άπάνια έβγαίνε έξω.

Άρκετοί μήνες πέρασαν έτσι. Ο ποιητής περιμένε καθημερινός με λαχτάρα τό παίξιμο της άγνωστης μουσας πού του σάλιζε γαλήνη στην ψυχή και τό ξανααράριζε τις παλιές του εμπνεύσεις. Μόλις ήχουσε τό πιάνο, ή πέπνα έλεγε άτ' τό χέρι του και βυθίζοταν σε όνειρα.

Ο Μυσσέ, άν και άκούγε με θρησκευτική συγκίνηση τό παίξιμο της γεϊτοσασάς του, όστόσο πού δέν έλειδωζε τη γρηωμία της.

Τη φανταζότανε σαν έναν άγγελό πού όνειρο πού είχε άφροσωθεί στη μουσική και πού δέν είχε τό δικαίωμα να τόν πλησιάση.

Τό ιδανικό αυτό πάθος του διαρκούσε έξη μήνες τώρα, όταν άξαμα ο ποιητής, πού ό- τοίον χειρότερο έόλενα ή ήγεια, έχασε την άκού του...

Άλλά τόν ίδιον καιρό έταψε ν' άκούγεται και τό πιάνο, όσάν ή μουσική πού τόπασε να- ξερε πως δέν μπορούσε πάλι ν' άκούσθη.

Πέρασαν μερικέσ άκόμα βδομάδες, κατά τις όποιες ο Μυσσέ ήταν πάντα κροεβδωτιωμένος. Στόν άρρωστο κοντά βοισκόταν τώρα κι ο άδερφόσ του ο Παύλος.

Δύο μήνες πέρασαν έτσι... Έξαμα, μία μέρα, ο Μυσσέ άνασπρήθηκε κοντά κροεβδάτι του, και βάζοντας τό δάχτυλό στο στόμα του, είπε στόν Παύλο:

—Άκου, αδελφέ μου! Έκείνη παΐζει...

Και παρακολουθούσε νεορά μία μουσική συμφωνία πού μόνο στά δικά του τ' αυτιά ήχουσε, γιατί στην πραγματικότητα δέν υπήρχε.

—Άκού; Έλεγε συχνά στόν αδελφό του πού τόν κτύπαζε άνήσυχος. Είπε εκείνη! Ό, τί όμοια, τί θεία πού παΐζει!...

Και σπληνόνοντας πάνω στόν Παύλο τό μάτι του, πρόσθεσε:

—Πές μου τ' όνομά της... Θέλω να μάθω ποιά είναι...

Μπροστά στην έπιμονή του, ο Παύλος άναγκάστηκε να στείλι την οικονομία να ρωτήση.

Ή Κολέν πληροφρηθηκε τότε ότι ή νοικήρισα τού άνω πάτωματος όνομαζόταν δεσποινίς ντ' Άρτινγ και ότι είχε πεθάνει την ίδια μέρα πού έχασε την άκού του ο ποιητής!...

Τότε ο Παύλος ήγη κοντά στόν αδελφό του, έσοφνε πάνω στ' αυτί του και τού επανέλαβε, συλλαβή προς συλλαβή, τ' όνομα της νέας.

Έκείνος τό άκουσε, τό έντυπώθηκε καλά και πέθανε προφερώντας του, προφερώντας τό όνομα μιάς γυναίκας πού την άγάπησε χωρίς να την έχει δει ούτε μια φορά, κ' άκουσε τη μουσική της χωρίς εκείνη να παΐξη, πού την θεωρούσε ζωντανή, ένώ είχε πετάξει πριν από αυτό στόν ούρανό...

Ο Άλφρεδός Μυσσέ